

SLOVENSKI NAROD

Jutranja izdaja v Ljubljani:

vse leto K 12—
pol leta " 6—
četrt leta " 3—
na mesec " 1-10

Dopisi naj se frankirajo. Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo: Knafljeva ulica št. 5, (v pritličju levo), telefon št. 34.

Izhaja vsak dan zjutraj.

Posamezna številka 4 vinarje.

Inserati: 65 mm široka petiti vrsta 14 vin. Pri večkratni inserciji po dogovoru.

Na pismena naročila brez istodobne vpolnitve naročnine se ne ozira.

Jutranja izdaja po pošti za Avstro-Ogrsko:

vse leto K 18—
pol leta " 9—
četrt leta " 4-50
na mesec " 1-60

Za inozemstvo celo leto " 28—

Upravništvo: Knafljeva ulica 5, (spodaj, dvorišče levo), telefon št. 85.

Najnovejše vesti. — Brzljavna in telefonska poročila „Slov. Narodu“.

Ministrski svet.

Dunaj, 20. avgusta. Seja ministrskega sveta bi se imela danes pričeti že ob 3., a se je pričela šele ob 5. Pri tej seji so ministri debatirali izključno o nastali draginji mesa. Dasi je bila debata vsestranska, vendar se ministri danes niso mogli definitivno zediniti. Kot druga točka dnevnega reda je bila razprava o vodnih cestah. Ministrski svet se je zedinil glede nekaterih točk, ki bomo temelj pogajanj s Poljaki. Ta pogajanja se prično jutri. Zatrjuje se, da bodo imela ta pogajanja bolj značaj neobveznih informativnih razgovorov, kakor pa resnih posvetovanj.

Slika bodočega političnega položaja.

Dunaj, 20. avgusta. Za gotovo se smatra, da se ministrski svet to pot ne bo bavil z delavnim programom državnega zbora. Delovanje državnega zbora je odvisno od stališča, ki ga bodo zavzele na jesen češke stranke napram parlamentu in vladi. Računa se namreč s tem, da bodo na jesen Mladočehi in češki agrarci vstopili v vladno večino in s tem tudi v kabinet. Usoda parlamenta je torej odvisna od delovanja češkega deželnega zbora in od pripravljenosti čeških strank pričeti spravno pogajanja z Nemci. Korespondenca »Centrum« piše, da s tem že resno računa ministrski predsednik baron Bienenroth. V slučaju, da pride do teh sprememb in da Mladočehi in češki agrarci res vstopijo v vladno večino, se bo seveda temeljito spremenil tudi položaj v »Slovanski Enoti«. Slovenski klerikalei s Šusteršičem na čelu bodo postavljeni v dilemo: ali vztrajati v obstrukciji in izstopiti iz »Slovanske Enote« ali pa presedlati. Za kateri korak se bodo klerikalei odločili, pač ni težko uganiti, kdor pozna klerikalno taktiko.

Ogrski ministrski predsednik na dopustu.

Budimpešta, 20. avgusta. Ministrski predsednik grof Khuen-Hedervary je odšel danes na šest tedenski dopust. Napotil se je v morskopolje v Ostende.

Italijanski minister zunanjih del.

Dunaj, 20. avgusta. Italijanski minister zunanjih del, San Giuliano, se pride cesarju pokloniti v Išlo dne 1. septembra. Z Aerenthalom se 30. t. m. sestane v Solnogradu.

Minister Izvoljskij ne gre na Balkan.

Petrograd, 20. avgusta. Poluradno se zanika, da bi minister zunanjih del Izvoljskij nameraval na jesen posetiti Sofijo in Belgrad. Izvoljskij je sedaj na oddihu na južnem Nemškem, od tamkaj pa se vrne naravnost v Petrograd.

Bivši ministrski predsednik v Dalmaciji.

Zader, 20. avgusta. Bivši ministrski predsednik baron Beck pride

semkaj s svojo soprogo 1. septembra. Na to poseti še Split, Šibenik in Dubrovnik.

Bosanska vlada proti poduradnikom.

Sarajevo, 20. avgusta. Bosanska vlada je dala iz volilnih imenikov za padomestne deželnozborske volitve črtati vse železniške poduradnike, dasi so vsi ti vpisani v inteligentni kuriji v imenike pri prvi volitvi. Med poduradniki je zaradi tega zavlada silna nezadovoljnost proti vladi.

Ogorčeni Mazzinijanci.

Trst, 20. avgusta. Rodbine onih Mazzinijancev, ki so zaradi raznih državi sovražnih činov zaprti, so silno užaljene, ker le-teh cesar ni pomilostil. Čuvstva teh užaljenec je »Indempendente« tako izvrstno tolmačil, da je bil danes konfisciran radi žaljenja veličanstva.

Patrijotski »Triestini«.

Trst, 20. avgusta. Dejstvo, da je bil na predvečer cesarjevega rojstnega dne del oken na magistratu razsvetljenih, opravičuje »Indempendente« s tem, da se je to zgodilo le na direkten ukaz namestništva.

Napredna zmaga pri občinskih volitvah.

Slovenjgradec, 20. avgusta. Pri občinskih volitvah v Šmartnem so bili enoglasno izvoljeni v vseh treh razredih kandidati Narodne stranke. Klerikalei se volitev niso upali niti udeležiti. Šmartno je ena izmed največjih občin slovenjgraškega glavarstva.

Ostri napadi na ptujskega župana Orniga.

Celje, 20. avgusta. Vočigled postopanju dunajske vlade glede potrditve ljubljanskega župana Ivana Hribarja priobčuje »Nar. Dnevnik« celo vrsto skrajno umazanih afer ptujskega nemškega župana Jožefa Orniga, ki ni dobil najvišjega potrjevanja le kot ptujski župan temveč tudi kot načelnik okrajnega zastopa za slovenski ptujski okraj. Posebno spominja »Nar. Dnevnik« na besede, katere je govoril Ornig 1. 1908 dne 13. septembra na javnem shodu v Ptuj in s katerimi je odobril napad ptujskih pouličnjakov na mirne slovenske goste. Postopanje vlade napram županu Hribarju pride ravno vsled vseh teh Ornigovih afer, ki niso nikoli ovirale Najvišjega potrjevanja v tem čudnejšo luč.

Bolgarski narod proti Turčiji.

Sofija, 20. avgusta. Tu je bil velik protestni shod, ki se ga je udeležilo nad 5000 ljudi. V soglasno sprejeti resoluciji se naglašja, da bolgarski narod ne more več mirno prenašati nasilstev, ki jih izvršujejo Turki nad makedonskim prebivalstvom, in poziva vlado, naj nemudoma napove Turčiji vojno ali pa odstopi. — Vlada presoja položaj docela druga-

če in je mnenja, da bo se dalo s Turčijo končno priti do poštenega sporazumljenja.

Mladoturški kongres.

Carigrad, 20. avgusta. Mladoturška stranka je sklenila na jesen sklicati v Solunu shod, na katerem se bo izključno razpravljalo v makedonskem vprašanju.

Načelnik turškega generalnega štaba o položaju.

Berolin, 20. avgusta. Šef turškega generalnega štaba Izet paša se je izrazil, da Turčija ne želi spora z nobeno sosedno državo, marveč, da hrepeni po trajnem miru. Ohraniti pa si hoče za vsako ceno vrhovno gospodstvo nad Kreto. Sicer pa se Turčija tudi ne boji pred vojno, zakaj njena armada je tako izvežbana in modernizirana, da nima bojazni niti pred borbo na dve fronti. Takisto je tudi brodovje izvrstno armirano in izborna izvežbano, da se prav lahko spusti v borbo in sicer z nado na uspeh.

Črnogora in italijanska družba.

Cetinje, 20. avgusta. Črnogorska vlada je dala proti letni najemnini v zakup morsko obal pri Dulčinju in reko Bojano.

Agrarna stranka v Šleziji.

Opava, 20. avgusta. Tu se je osnovala češko-šlezjska agrarna stranka. Za predsednika je bil izvoljen poslanec baron Rolsberg.

Radi draginje mesa.

Dunaj, 20. avgusta. Socijalno-demokratski državni in deželni poslanci skličejo velik protestni shod zaradi neznanske draginje mesa.

Lovski kongres.

Dunaj, 20. avgusta. Tu se vrši dne 4. do 7. septembra mednarodni lovski kongres.

Zoološki kongres zaključen.

Gradec, 20. avgusta. Danes je bil tu zaključen mednarodni zoološki kongres. Kje bo prihodnji kongres, se ni definitivno sklenilo.

Rusko brodovje na Reki.

Dunaj, 20. avgusta. Ruska eskadra, ki pripluje te dni iz Bara na Reko, sprejme tu na krov velikega kneza Nikolaja Nikolajeviča s soprogo.

Eksplozija.

Monakovo, 20. avgusta. V Spitalski ulici je eksplodiral bencin. Pri eksploziji sta bila dva ubita, 7 pa ranjenih.

Tatvina v vojašnici.

Budimpešta, 20. avgusta. V vojašnici stražnikov kraljevske krone je nekdo vlomil v blagajno in oropal 50.000 kron. Domneva se, da je vlom izvršil kak vojak, ki je mehanik. Storitve še niso izsledili.

Zopet spolirano pismo.

Trst, 20. avgusta. Podružnica »Union« banke je poslala v Neapelj pismo, v katerem je bilo 25.000 frankov. Pri prevzetju je bilo pismo navidezno nedotaknjeno, ko so ga pa odprli, so našli v njem samo papirske odrezke.

Spor med Rooseveltom in Taftom.

New York, 20. avgusta. Med bivšim predsednikom Teodorom Rooseveltom in sedanjim predsednikom republike je nastal oster spor, ki bo imel za posledico, da bo pri prihodnjih predsedniških volitvah Roosevelt kandidiral proti Taftu.

Evropska konferenca radi Krete.

Dunaj, 20. avgusta. V diplomatskih krogih se širi vest, da se skliče konferenca evropskih velesil, da se definitivno reši vprašanje glede Krete. V tukajšnjih vladnih krogih ni o tem načrtu prav ničesar znanega. Tudi iz Berlina poročajo, da se tamkaj ničesar ne ve o tem projektu.

»Bošnjak« prenehal.

Sarajevo, 20. avgusta. Mohamedanski list »Bošnjak«, ki ga je ustanovil baron Kallay, da bi propagiral idejo o posebnem bosanskem jeziku, je prenehal izhajati.

Parnik »Trieste« na potu domov.

Trst, 20. avgusta. Parnik »Trieste«, ki je zaslove! po svoji odisejaidi, se vrača domov in prispe v Trst dne 21. t. m.

Kolera na Ruskem.

Petrograd, 20. avgusta. Po uradnih statističnih podatkih je leta 1910 zbolelo na Ruskem na kolero 112.985 oseb. Izmed teh jih je umrlo 50.287.

Strah pred kolero.

Rim, 20. avgusta. Apulsko mestece Troni je popolnoma zapuščeno, ker ga je iz strahu pred kolero zapustilo vse prebivalstvo. V mestu je namreč obolelo na kolero 33 oseb, od teh pa jih je umrlo 30.

Nasilstva uradnikov na južni železnici.

Krvice in nasilstva od strani raznih železničnih uradnikov, ki so prepojeni z vsenemškim duhom, se množijo od dne do dne. Namesto, da bi bili ti privrandanci zadovoljni, da se jih pusti kljub neznanju jezika na slovenskih tleh, postopajo skrajno surovo in ošabno proti slovenskim strankam. Zatirati v ljudstvu narodno zavest in ponos, kazati svojo nemško kulturo in surovost, to je menda parola uslužbencev južne železnice. Danes navajamo nekaj takih slučajev, ki so se dogodili eno in isto popoldne na postaji v Pragarskem:

Dne 17. avgusta sta zahtevala dva gospoda vozni listek v slovenskem jeziku. Uradnik pa je zahteval,

Nasilstva uradnikov na južni železnici. — Dokazana klerikalna lopovščina. — Napad rečnih talijancev na Slovence. — Štandaložno razmerje.

da govorita nemško. Ker pa sta ostala na stališču, da sta Slovenca in da stojita na slovenskih tleh, sta zahtevala odločno v slovenskem jeziku listke. Nato se je prikazal tolmač v podobi trafikantije, ki, kakor smo videli, prav po domače obneje v uradu. Rekla je enemu gospodu (profesorju): »Gospodek, saj vi znate nemško, le nemško govorite!« Drugega gospoda je hotela nato pobožati, česar ta ni trpel. Po dolgem prekanju sta dobila vendar listke. Po tej epizodi sta zahtevala v slovenskem jeziku od uradnika Wilmana pritožno knjižgo. Wilman je to zahtevo surovo zavrnil, češ, da ne razume. Gospoda sta se zato obrnila na uradnika Balderja in ponovila svojo zahtevo. Tudi ta ni hotel ničesar razumeti. Ker sta gospoda vztrajala pri svoji zahtevi, je uradnik vstal ter odrinil enega gospoda vstran, ter poklical nemške uslužbenec, rekoč: »Vrzite ta dva po ba ven!« Gospoda sta proti temu odločno protestirala, kar pa ni pomagalo nič. Ker je uradnik žalitev takoj zopet ponovil, ter je eden gospodov začutil v istem trenutku tuje roke na svojih ramah in rokah, je v opravičljivi razburjenosti priložil Balderju zašušnico. Medtem, ko sta ga dva od zadaj držala, je Balder še najmanj desetkrat udaril častnika po glavi in ga lahko telesno poškodoval, kar dokazuje zdravniško spričevalo. Nato so se pridružili drugi uradniki in tudi omenjeni Wilman, ter sunili častnika v zadnjo sobo, češ, da je aretiran. Adjunkt Wuchte pa je pograbil drugega gospoda za suknjo in ga vlekel tudi v isto sobo, češ, da je tudi on aretiran, akoravno je zatrjeval svojo nedolžnost in ni bil niti prisoten pri zadnji epizodi. Ker sta se oba hotela legitimirati, češ, da se morata z brzovlakom odpeljati, sta zahtevala postajnega načelnika, na kar se pa ni oziralo. Sledajno je vendar prišel šef, od katerega se je takoj zahtevalo, da jih takoj izpusti, ker morata naprej z brzovlakom. A šef se je izrazil, da nima časa. Ker se je uradnik Wuchte nedostojno obnašal, je izjavil eden gospodov, da je častnik. Uradnik Wuchte je rekel na to: »Jaz žvižgam na častnika, saj sem tudi jaz častnik!« Tudi oče obeh gospodov je čakal na peronu, ne vedoč, kam sta izginila sinova. Na njegovo večkratno zahtevo za pristop k njima, se ga je vsakokrat osorno zavrnilo. Končno se je istemu posrečilo, priti v uradno sobo, kjer sta bila imenovana gospoda zastražena od dveh uslužbencev. Medtem je prišel orožnik. Gospoda sta se legitimirala. Ker je tudi ta hotel le nemško govoriti, ga je častnik vprašal, če ne zna slovensko, na kar je odgovoril: »To vas nič ne briga!« No, naposled pa

je moral vendar govoriti slovensko. Ker sta se gospoda izrazila, da se bosta pritožila na Dunaju, je rekel Wuchte zaničljivo: »Najbrže na poslanca ala Ploj!«

Redovno smo, kako bo ta orožnik, kadar bo treba, pričel, ker se je bratil z uradniki, ter zasmejeval celo obitelji, ki je valed tega slučaja zamudila dva vlaka, ter morala čakati tretjega; valed tega je bila znatno oškodovana.

Pripomniti moramo, da se je isto popoldne nahlulilo pri blagajni iste postaje nekega kmeta, ker je zahteval vozni listek v slovenskem jeziku. Dalje sta bila prišla tudi dva druga gospoda zatajiti slovenski materni jezik, ter zahtevati vozni listek v nemščini, ker bi bila sicer v potovanju ovirana.

Naj si ti breznačajneži in črni renegati zapomnijo, da bomo govorili na naših tleh vedno v našem lepem slovenskem jeziku, ter si ne bomo dali kratiti pravice od privandranih fanatikov, ki živijo od naših žuljev.

Dokazana klerikalna lopovščina.

Brez vsakega komentarja nava-jamo ta-le suha dejstva: »Demonstracije«, ki jih je hotel »Slovenec« izrabiti in speljati na svoj mlin, so se vršile med pol 10. in 10. zvečer. Poročilo o teh »demonstracijah« v Ljubljani pa je imela korespondenca Herzog na Dunaju že med pol 9. in 9. zvečer. Kaj to dokazuje? Ničesar drugega, kakor to, da je dotičnik, ki je vest sporočil Herzogu, moral vedeti, da se bodo uro kasneje res vršile take demonstracije, ali točneje povedano, da je dotičnik vedel, da so take demonstracije naročene in da se bodo tudi tako vršile, kakor je poročal. To je jasno kakor beli dan! Ko je Herzog izstopil iz telefonske celice, je takoj povedal vest, ki jo je dobil iz Ljubljane, svojim kolegom. Vsi so se čudili, poročevalce »Kuriera Lwowskega« pa je pripomnil: »Aber, Herr Kollege, dass ist zu arg, dass ist ja nicht glaubwürdig.« Na to je Herzog dobesedno izjavil: »Ich bitte, meine Herrn, dass habe ich aus slowenischen Kreisen!« — Po tem, kar smo že večeraj povedali, nam pač ni treba še posebe naglašati, da niso bili Herzogovi poročevalci nihče drugi, kakor »Slovenčevci!« To ostane pribito!

Poziv na rodoljubno občinstvo.

Govori se po Ljubljani, da so gotovi ljudje najeli več oseb v to, da bi na predvečer cesarjevega rojstnega dne povzročili škandale in demonstracije. Ker je velike važnosti, da se to dožene, pozivamo vse tiste, ki bi nam mogli dati v tem oziru kake po-

datke, naj se zglasijo v našem uredništvu.

Oprali bi se radi.

Časnikar Fran Puc je nam poslal »popravek«, s katerim bi rad utajil resnico, toda sestavlja je ta »popravek« tako nerodno in neumno, da v »popravku« sam potrjuje tisto, kar smo mi o njem trdili. Prav radi bi priobčili ta zanimiv »popravek«, žal, da je nam to nemogoče storiti, ker se moramo strogo ravnati principa, ki odgovornemu uredniku velevala, da se nepravilno sestavljenih poprav ne priobčuje. Sicer pa slabo dovolj, ako časnikar Puc ne zna sestavljati pravih popravkov.

Zopet klerikalna retirada!

Včerajšnji »Slovenec« zopet retirira in preklicuje med vrstami to, kar je v četrtek še zatrjeval z največjo emfazo. V sredo je bila še napredna stranka kriva, da se cesarjev jubilej ni praznoval v Ljubljani tako, kakor bi bilo treba, danes pa dolži tega dejanja samo mularijo, smrkovce, temne eksistence, ki ne nosijo nobene odgovornosti, izvestne hohstaplerje in spekulante. Res, junaška je svojat, ki razliva svojo gnojnico po »Slovenčevih« predalih. Če jim le malo stopiš na prste, pa ti takoj denejo repek pod noge, pa hajdi pod klop! Toda s to svojo retirado nas ne bodo premetili in ne bodo nas vspavali. Faktum je, da so bile demonstracije, kolikor jih je sploh bilo, in glede katerih se tako vsaja velepatiotičen »Slovenec«, delo izvestnih klerikalnih krogov, oziroma tistih ljudi pri »Slovenec«, ki so na to te demonstracije proglasili za antipatriotične in jih naprtili slovenskim naprednjakom, in to samo zaradi tega, da bi s tem gadnim sredstvom to, po čemer streme in teže že od tistega časa, ko je bil g. Ivan Hribar izvoljen za državnega poslanca. Pri državno-zborni volitvi so jim bila najnižje vrednejša sredstva dobra, samo da bi preprečili, da bi bil izvoljen Hribar za državnega poslanca. To se jim ni posrečilo. Za to hočejo sedaj Hribarja strmoglaviti vsaj kot župana. V to so jim zopet dobra vsa sredstva. Toda trdno smo uverjeni, da se jim bodo tudi v tej stvari vsi upi izjalovili, to tembolj, ker se je pravočasno spregledalo njihove karte in se razkrinkalo igralce, ki so hoteli mavšlati s krivimi kartami. Mi smo večeraj konstatirali, da je bil vodja tiste čete, ki je demonstrirala pred kazino, sotrudnik »Slovenca«, Fran Puc, in da se je nahajal med demonstranti na Marijinem trgu tudi član »Slovenčevega« uredništva, Mihael Močkere. Na to našo konstatacijo, ki jo moremo, ako je treba vsak trenutek dokazati, »Slovenec« popolnoma

molči, ker je tako frapiran, da smo razkrili njegov zlobni in peklenski manevar, da mu je zastala govorica v grlu. Tako se godi lopovom, ako se jih zasači pri svežem zločinu. In da bode klerikalna gospoda vedela, da so nam znani ne samo voditelji demonstracije, marveč tudi posamni udeleženci, ki so stali pod njihovim poveljstvom, navajamo ta-le imena: Fr. Strle, knjigovodski pomočnik Flegar, M. Trebar, Pavlin, J. Bonač i. t. d. Ako bo »Slovenec« želel, mu postrežemo še z nadaljnjimi imeni Čukov in katoliških rokodelskih pomočnikov. Ali vidite »Slovenčevci«, da ste se v svoji zaslepljeni nečloveški strasti ujeli v svoje lastne zanjke? Da, kdor drugemu jamo koplje, sam pade vanjo!

Škandalozno razmerje.

Iz meščanskih krogov nam pišejo: O okrajnem šolskem nadzorniku Peerzu ste razkrili že marsikaj, niste pa omenili zagonetnega razmerja njegovega nasproti rodbini Langof. Peerz in rodbina Langof stanujejo v dr. Požarjevi hiši. Ker je Peerz samec, bo seveda vsakdo sodil, da je le - ta podnajemnik sameu primerne sobe pri Langofovih. Temu pa ni tako! Peerz, samec, je takorekoč najemnik stanovanja, Langof pa so pri njem — podnajemniki, ali vsaj nekaj takega. A kaj je Langof? Langof je računski svetnik pri tukajšnjem finančnem ravnateljstvu. Da je to prav čudno razmerje, mora pač vsakdo priznati. Zato tudi delajo ljudje o tem razmerju prav pikantne opazke, ki jih prav radi pikantnosti ne moremo zabeležiti. Vsekakor je čudno, da je Peerz nevaren vsaki ženski, kakor pravijo, samo ni nevaren gospe Langof. Sicer se ne gode več čudeži pod solnce, prav čudni dogodki pa se doigravajo sementertja vendarle! No, pa bodi že tako ali drugače, Langof je kljub temu izvrstno zapisan uradnik, ki mu se nudi še prekrasna karijera. In o tej karijeri že sanja sedaj, da ne vidi nič in ne sliši nič. Računa namreč s tem, da bo šel nadsvetnik Mrak skoro v pokoj in da bo na njegovo mesto imenovan on, pri tem pa mu bo pomagal vplivni — Rudolf E. Peerz. Imenitna ideja: Langof finančni nadsvetnik, Peerz bo pa potem oddajal mesta tipkarije! Ali se razumemo, g. Peerz?

Napad reških Italijanov na Slovenca.

O napadu Lahonov na Ljubljanačana A. M. nam pišejo: V ponedeljek je prišel Ljubljanačan H. A. na Reko. Zvečer se je sprehajal po korzu. V gumbnici je imel slovenski sokolski znak. Ta znak so opazili nekateri talijanaši, ki so ga takoj obkolili, ga jeli tepsti s pestmi in palicami ter mu skušali iztrgati znak. Mimo sta

LISTEK.

Bratranec.

Spisal Josip Premk.

Zalostni so bili tisti dnevi, ki sva jih preživela s Franom Zalokarjem v tisti pusti obmorski bolnišnici, ki je napravila na človeka že zunaj tak vtisk, da je bil cel dan slabe volje. Sivkasto poslopje je bilo, z visokimi, obokanimi okni, a vendar ni bilo v sobah nikake prave svetlobe. Nekako medlo je sijalo solnce izza visokega, kršnega hriba in če sem pogledal skozi okno, nisem videl drugega, kot sivo, od burje razjedeno kameenje in tisto ozko progno neba, ki se je risala med zgornjim podbojem okna in topim vrhom skalnatega hriba.

Samo dve postelji sta bili v tisti sobi, kamor so me prinesli bogve kako in kdaj: vse se je godilo, kakor v sanjah. Tuji obrazi so se sklanjali nad menoj in zopet izginjali; ali vendar sem zagledal med njimi zdajpa-zdaj znane oči — celo tista teta, ki mi je umrla, ko sem bil star komaj petnajst let, je prišla in mi podala svojo koščeno roko. In prav nič se nisem čudil njenemu obisku . . . Tako se je godilo od tistega dne, ko so me dvignili v moji sobici in me položili v voz, iz katerega nisem videl

nikamor in nisem vedel kam me peljejo. Na dvorišču sive hiše, pod visokim, kršnim hribom, so me položili v nosilnico — takrat sem bil čisto udan v svoj žalostni konec —, prenesli so me v sobo, kjer sta stali samo dve postelji in me privezali na trdno ležišče vsekrižem z vrvmi. Nisem mogel razumeti — zakaj in kako je vse prišlo, a toliko moči je bilo vendar v mojih bolnih mislih, da sem slutil, kje se nahajam. A vse samo hipno, potem sem videl zopet osebe, ki jih v svojem življenju še nikoli nisem srečal in skozi štirioglato odprtino na vratih je bulilo vame venomer dvoje grozovito izbuljenih oči, katerih sem se tistikrat bal, kakor ničesar na vsem božjem svetu . . . Noč in dan so bile uprte vame in ako sem se hotel le malce dvigniti, so zagorele v čisto žvepleno - zelenem ognju, da sem prestrašen zatisnil oči. A videl sem jih tudi skozi trepalnice in ugasnile so šele tisti dan, ko se je zgodilo nekaj z menoj, kot da sem se prebudil iz mučnega spanja . . .

Starikava usmiljenka je stala ob mojem zglavju in ne da bi jo vprašal, sem vedel natanko, kje se nahajam . . .

Proti večeru je moralo biti; rdečkasta svetloba, pomešana s tistim rumenkastim sojem tonečega solnea, je bila razlita po sobi, da je sijal obraz mojega sobolnika v neprijetni, žolti luči. Gledal sem vanj in

sem se začudil njegovemu izpitemu obrazu; tako udrto je bilo njegovo lice, kakor mrlja na odru. Hropel je v dolgih presledkih, hripavo in golčee, ustnice so se mu napevale in bočile in ves obraz se je kremžil v tako neprijetnih potezah, da je dobival vsak hip drugačen izraz.

Usmiljenka je položila prst na usta in mi namigavala z očmi — naj molčim.

»Pravkar je zaspal,« je šepnila čisto tiho — »molčite, da se ne prebudi. Vam je že bolje, a njega so prinesli šele pred tremi dnevi.«

Ozre se na črno ploščo nad njegovo posteljo, kjer je bilo zapisano z velikimi, razločnimi črkami ime — »Fran Zalokar« — in poleg letnica njegovega rojstva. Hotel sem izračunati koliko je star, a še predno sem bil gotov, sem živel zopet v kraljestvu svojih sanj . . .

Drugo jutro sem se prebudil, ko je bilo v sobi še polmračno. Pri Zalokarju je stala usmiljenka in mu pokladala na čelo in prsi nekake obkladke, a njenih mrmrajočih, tolažilnih besed nisem mogel popolnoma razumeti in razumel jih menda ni tudi moj sobolnik, ker je gledal brez cilja, tja nekam proti oknu in mrmral zamolklo o nekem — »prokletem brezsrčnežu, ki je kupil tako lepega dekleta . . .« In tisti trenutek sem se začel zanimati zanj bolj natanko. Govoril je tam doli na jugu v mojem je-

ziku, kar se mi je zdelo čudno in me je obenem razveselilo. Vedel sem, da govori in vidi vse le v težki vročinski blaznosti, kakor jaz pred par dnevi, a vendar sem si dobro zapomnil ime — Kristina, ki ga je izrekel tako pogosto . . .

In popoldne se je ponovilo isto. Nenadoma je zakrilil z rokami in udaril s stisnjenimi pestmi po postelji.

Usmiljenka je priskočila k nje-mu in ga prijala za roke, pa se ni dal pomiriti.

»Imej jo, imej!« je skoro zakričal in okrog ust so mu stopile slinaste pene. »Prokleti! Kupil si jo! — Kristina, Kristina, ti-i-i-i!« in glas mu je grgljaje opešal. Z neko sinjo belino, prehajajočo skoro v zelenkasto barvo, se je prepreglo njegovo lice, a hip nato je zagorelo v temni rdečici, ki se pojavlja v obrazih težko obolelih.

Sopel je sicer mirneje, a ko mu je vzela usmiljenka izpod pazduhe termometer, je skimavala z glavo in zapisala na črno ploščo, pritrjeno nad njegovim zglavjem neke čudne črke in številke, katerih nisem razumel.

»Ali mu je kaj odleglo?« sem jo vprašal, sam ne vem zakaj, ker da bi se mi ravno smilil, ne morem trditi: v bolnišnici postane človek nekako brezčuten, posebno do tistega, ki trpi na isti bolezni, kakor sam.

prašla dva hrvaška delavca, Josip Pančina in Ferdo Zund, ki sta se zavzela za Slovenca. V tem trenutku je prišel na lice mesta redar, ki je napravil kratek proces ter mesto napadalec aretirati napadenega Slovenca in oba Hrvata, ki sta se zanj zavzela. Vso trojico so na to odvedli na policijo in jih tam obsodili v dvadnevni zapor. Za napadalec se seveda nihče ni brigal, dasi jih je redar, kakor je sam izpovedal, prav dobro poznal. Na Reki je res pravica doma: napadence kaznujejo, napadalec pa puste lepo na miru, dasi policija prav dobro ve zanje!

Sebe kopirajo!

Iz Celja se nam piše: »Deutsche Wacht« z dne 17. avgusta t. l. glasila po že dosti znanem svojem načinu sokolsko slavnost dne 14. avgusta v Gabrjih ter ob tako krasno uspelem uspehu tega sokolskega izleta ne more kaj posebnega pripomniti, pač pa — v svesti si še nedavno v Celju vršnega se nemškega »turnerskega« shoda — pravi: »Das Fest selbst soll einen recht kläglichen Verlauf genommen haben, zumal der grösste Teil der auswärtigen Festteilnehmer mit sehr geringen Barmitteln ausgestattet war und sich keine rechte Feststimmung entwickeln konnten.« — Bravo! Prav ste povedali: tako je bilo pri vas zadnjič v Celju! — A kdor je bil 14. avgusta navzoč pri sokolski slavnosti v Gabrjih in je videl kakšni ljudje — elita slovenske inteligence — so bili tu zbrani, se mora pač takemu blebetanju le smejati. Seve, »vahtarca« sedaj govori tako, blebda zavist ji to narekuje. A le poprašajte malo v Celju! Vsi oštirji tu kar besnijo od jeze, kajti njih lokali bili so prazni 14. avgusta vsled modrosti — Ambrožičeve. Kako radi bi bili Celjani postregli »rdečesarjnikom«, a ni jih bilo. Potem seve mora glasilo celjskega magistrata, čegar šefredakter je »amtsvorstand« sam, tolažiti gostilničarje, češ, saj so bili pri sokolski slovesnosti skoraj le ljudje brez — evenka... No, pa izza zadnjih dni nemškega »Turngau«-shoda bi celjski oštirji lahko potrdili, kar jim Ambrožič sedaj v tolažilo o Slovincih laže. Toda le lažite dalje! Nam to ne škoduje. Mi gremo svojo pot naprej, počasi, a sigurno. In to je, kar vas straši. Z lažjo pa pospešujete le lastno pogibelj.

Čudne zgodbe iz Šoštanja.

V Šoštanju so minul teden potrgali neznani zlikovci vse plakate za sokolski izlet v Celju. Sedaj pa se je zgodilo, da je padla reklamna tabla za »Nemško hišo« v Šoštanju na mokra šaleška tla. Kdo je to napravil, se ne ve. Pač pa je sodnija krat-

Usmiljenka je najprvo skomignila z rameni, nato je dejala polglasno:

»Nocoj se bo odločilo — ali premine, ali okreva. — Z vami ni bilo nič boljše,« je dodala z glasom, ki ni izražal nikakega sočutja; tako mirno in hladno govore ljudje, ki vrše svoj posel...

Dalje je nisem vprašal, ker bi bilo menda tudi brezuspešno — resnice se v takih slučajih itak ne izve.

Vendar sem se nekako plaho oziral na sosednjo postelj, ob vsakem vzdihu sem se zganil in čim bližje je prihajal mrak, tem pogostejše sem se ozrl vanj, ki je spal nekoliko mirneje.

Kakor sem izračunal po letnici njegovega rojstva, ki je bila napisana na plošči poleg njegovega imena, je imel komaj osemindvajset let, dasi je bilo njegovo lice prikladneje štiri-desetim. Suho je bilo in izpito in v senci precej dolgih, temnorjavih las, ki so se mu neredno usipali po čelu in preko senci, je zadobivalo še temnejšo in neprijetnejšo obliko.

Tako je ležal tam, odet do pasu, s polzatisnjenimi trepalnicami, da se je v večerni svetlobi neprijetno svetila raza njegovih črnih oči.

Tisto noč nisem mogel zaspati in vedno mi je uhajal pogled tja k njemu, ki je ležal mirno — ne vedoč, da stoji čisto ob robu svojega groba...

komalo zaprla nekega člana šoštanskega »Sokola« — dasi ni nobenih dokazov proti njemu. Kake so sodnijske razmere na Štajerskem, kaže najlepše izjava obtožencu: Sicer niste nič napravili, pa obsodjeni morate vendar biti!« zabrusil jo je obtožencu v obraz orožnik Hojnik. Uničilo se seveda s tem šoštanskimi Sokolov ne bo!

Važen shod.

»Narodna delavska organizacija v Ljubljani« sklicuje javen društven shod, kateri se vrši v nedeljo, dne 21. avgusta t. l., ob 10. zjutraj v »Mestnem domu«. Dnevni red: Odgovor na podlež obdolžitve »Slovenca« od dne 18. avgusta t. l. proti »Mladeniški skupini« »NDO.« — K obilni udeležbi narodnega občinstva vlijudno vabi odbor.

Jesenska dirka na Cvenu

blizu Ljutomeru se vrši dne 28. in 29. avgusta. Razpisana so lepa darila. Zadnji čas za priglasitev je 24. avgusta dopoldne.

Cerkvena slavnost na jezikovni mejli.

V nedeljo, dne 6. septembra, bo znova posvetil lavtinski škof dr. Napotnik cerkev sv. Pankracija na Radlju, na skrajni slovensko-nemški mejli, nad Ormožem. Cerkev stoji na položnem hribu in je od nje prekrasen razgled tostran na Pohorje, onostran pa daleč noter v Srednji Štajeri. Na južno stran so kmetje Slovinci, na severno Nemci. Omenjamo to stvar, ker je Pankracij prav hvaležna izletna točka za one, ki hočejo spoznati našo štajersko jezikovno mejo.

Iz sodne dvorane.

Okrajno sodišče ljubljansko.

Ponarejeno izpričevalo. Janez Zidan iz Podmolnika je sicer prav dober tesar, akoravno se v tej stroki ni nikjer izučil temveč je samouk. Na to pa seveda ljudje nič ne dajo, in Zidan bi moral delati — čeprav je morda spretnejši od marsikaterega tesarkega pomočnika — samo kot navaden delavec. To je res narobe, si je mislil Zidan; ker se pa ne suče svet okoli Zidana temveč nasprotno, ni vse modrovanje nič pomagalo in treba je bilo poseči po radikalnejših sredstvih. V tem slučaju so to bile delavske bukvice, pero in tinta. Da se na kratko izrazimo: Zidan je vzel pero v svojo desno roko, pomočil ga je globoko v tinto in je v svojo delavsko knjižico napisal, da je izučen tesarški pomočnik. Ali strogo oko postave (ki sicer semter-tja včasih tudi malo zamiži) je takoj spoznalo okorno Zidanovo pisavo in tako je včeraj Zidan stal pred okrajnim sodiščem. Tajil svojega lepopis-

— Nocoj se bo odločilo — sem čul venomer mrzle besede starike usmiljenke in kadar sem se zavedel, kako trpko bi morda zadele njega, ko bi jih čul in razumel, sem se ozrl vanj z neko tiho željo, da bi se ne uresničile...

Motno je brlela svetilka pod zelenkastim stropom, blebda svetloba je bila razlita po sobi in zunaj je vršal veter v tistem neprijetnem šelestnju, ki moti noči na morski obali. Zdajpazdaj se je rahlo streslo okno; usmiljenka, ki je sedela ob njegovi postelji, je povzdignila oči in jih zopet povesila; ozrla se je včasih name z očitajočim pogledom — nato je bilo zopet tiho, samo rahlo njegovo dihanje se je čulo po sobi, kot da trga nekdo raskav papir...

In kot da sem mislil nanj cele noči, sem se zjutraj ozrl najprvo vanj, a ležal je tam z razprtimi očmi in tako se mi je zdelo, kot da so uprte naravnost vame...

— Ali je mar slutil moje skrb? Morda je vedela za moje misli tudi usmiljenka, ker nasmehnila se je skoro prijazno in mi prikimala:

»Prestal je, ne motite ga.« — In kot da mi je ozdravel bogvo kako dober prijatelj, sem ga pogledal z nasmehom, a njegove oči so se že zaklapijale v tisti težki utrujenosti, ki je sladak počitek po borbi med smrtjo in življenjem...

(Dalje prihodnjik.)

nega in pravopisnega poskusa ni in sodnik mu je zato naložil samo 48 ur zapore in po vrhu še post.

Zlobna izmišljotina. Posestnikova hči L. iz Iga je imela dobiti z nekim možakarjem otroka. Možakarja je seveda jezilo, da se je stvar tako nerodno zasukala in v svoji jezi je začel zapeljanega dekleta in njeno mater sovražiti. Druga ni vedel, pa si je izmislil, da sta mati in hči o njem okoli pravili, da je hčeri svetoval, naj še pred porodom otroka na nedovoljen način odpravi. In o tem je baje govorila v kratkem cela vas. Izkazalo se je pa pri večerajšnji obravnavi pred okrajnim sodiščem, da je bilo vse le zlobno podtikanje možakarja, kajti nobena priča ni nič vedela o takih govoricah. Mati in hči sta bili seveda oproščeni.

Razne stvari.

* Knez — goljuf. V Odesi je vzbudilo veliko senzacijo, ker so aretirali kneza Kugurševa, ki je poneveril večjo vsoto denarja. Knez je poneveril denar, katerega mu je dala država, da izplača zdravnike, strežaje in strežnice v barakah in bolnicah, v katerih so ležali tisti, ki so oboleli na koleri. Knez je denar, namesto da bi ga izplačal, potrošil. Svota je zelo velika.

* Nesreče v gorah. Z Hochtadelja je padel neki Jožef Winkler, drogist v Liencu. Bil je takoj mrtev. Truplo so že našli. — Pri iskanju planink so padli z vzhodne stene Geishorna dva turista iz Kemptna. Eden je težko ranjen, drugi lahko. — Janez Frank z Dunaja, Ferdinand Spletter iz Weidhofna in Bernhard Czopp iz Boicana so padli z Böspitze v Dolomitih v prepad. Frank se je mogel še obdržati, oba druga sta se težko poškodovala. Rešili so jih vojaki. — Trije gimnazijci so napravili izlet v Tatro. Na hribu Gouvous je padel Stanislav Meyer, sin višjega deželosodnega svetnika v Stryju, osmošolec, tako nesrečno, da je zdrčal po neki skalni steni ter obležal z razbito glavo. — Štirje turisti, dva gospoda in dve dami so se ponesrečili, ko so se vračali z Jungfraue brez vodnikov.

* Gospa Steinheilova, katero so pred časom oprostili njeni galantni francoski sodniki, ko je bila obtožena, da je umorila svojega soproga, je zopet junakinja procesa. Zdaj pa v Antverpnu. Osumljena je svodstva. Lepa dama je bila tri mesece v tem mestu.

* Laški baron — morilec. V Dubrovniku je zagrizeni laški iredentovec baron Mayneri ustrelil na dr. Ivo de Giullija. K sreči ga ni zadel. Barona je policija aretirala. Baron Mayneri je zapeljal soprogo dr. de Giullija ter na ta način uničil njegovo rodbinsko življenje. Dr. de Giulli se je ločil od svoje soproge ter jo poslal k njenemu očetu. Zdaj je hotel mladi aristokrat še dr. Giullija umoriti. Po prestani kazni bodo barona Maynerija kot inozemca izgnali iz Avstrije.

* Nov poklic. V Londonu se opazuje v novejšem času ženske, ki so si izbrale popolnoma nov poklic. V londonskih bolnišnicah se namreč vsak dan rabi radij. Radij je pa zelo draga stvar. Ker ga niti Angleži nimajo toliko, da bi z njim prekrbela vsako bolnišnico, so ga morali zdravniki prenašati, seveda na svojo odgovornost, od bolnišnice do bolnišnice. Primerilo se je pa, da je zdravnik na cesti radij izgubil. Od tistega časa ne marajo zdravniki več prenašati radija. Razne uprave bolnišnic si niso mogle drugače pomagati, kakor da so poverile prenašanje radija zelo zanesljivim ženskim osebam. Te prenašalke radija zaslužijo na teden 40 kron. Ako se pomisli, da imajo te ženske veliko odgovornost, potem se mora pač priznati, da plača 40 kron na teden, je zelo malenkostna.

* Francoskega advokata aretirali v Pragi. Predvečerajšnjim so v nekem ponočnem lokalu v Pragi aretirali francoskega advokata Chretieva in sicer zaradi razžaljenja veličanstva. Poškodoval je namreč neko sliko našega cesarja. Na policiji je rekel, da ni vedel, koga slika predstav-

* Roparski umor na hribu Isel. Cesariski lovec Landthaler je priznal, da je umoril ruskega advokata dr. Feuersteina iz Odesa.

Za kratek čas.

— Ko sem bila jaz mlada, bi se spodoben možki v kupeju ne bil upal pušiti vpricho dam.

— Že verjamem! Ko ste bili vi mladi, tedaj še sploh ni bilo železnice.

Indajatelj in odgovorni urednik:

Rasto Pustoclemšek.

Borzna poročila.

Dunaj, 19. avgusta. Današnja borza je stala pod vtiskom neživahnih inozemskih trgov. Promet je bil malenkosten. Spremembe kurzov neznačajne. Samo za akcije »Länderbanke« je kazal trg nekoliko zanimanja. Nategnile so tudi akcije orientjske železnice, tabačne in orožarske delnice. Vse druge vrednosti so bile zanemarjene, celo Alpinskih se ni zahtevalo, dasi so v Nemčiji poskočile cene paličnega železa. Rente so bile mirne.

Ljubljanska

»Kreditna banka v Ljubljani«.

Uradni kurzi dunajske borze 19. avgusta 1910.

Maložbovni papirji.	Dinar	Blagovni
4% majeva renta	93.60	93.80
4-2% srebrna renta	97.35	97.50
4% avstr. krona renta	93.55	93.75
4% ogr.	91.85	92.05
4% kranjsko deželno posojilo	95.50	96.50
4% k. o. češke dež. banke	94.—	95.—
Srečke.		
Srečke iz l. 1860 1/2	232.—	238.—
" " 1864	324.—	329.50
" tiske	155.—	161.—
" zemeljske l. izdaje	298.50	304.50
" " II	280.10	286.10
" ogrske hipotečne	248.50	254.50
" dun. komunalne	530.—	540.—
" avstr. kreditne	521.75	531.75
" ljubljanske	84.50	90.50
" avstr. rdeč. križa	63.25	67.25
" ogr.	38.—	42.—
" bazilika	28.75	32.75
" turške	255.75	256.75
Banknote.		
Ljubljanske kreditne banke	441.—	443.—
Avstr. kreditnega zavoda	664.50	665.50
Dunajske bančne družbe	547.50	548.50
Južne železnice	113.75	114.75
Državne železnice	747.50	748.50
Alpine-Montan	744.—	745.—
Češke sladkorne družbe	255.—	257.30
Živnostenske banke	265.—	266.—
Valute.		
Cekini	11.36	11.39
Marke	117.40	117.60
Franki	95.40	95.50
Lire	94.65	94.85
Rubliji	253.25	254.25

Žitne cene v Budimpešti.

Dne 19. avgusta 1910.

Termin.

Pšenica za oktober 1910.	za 50 kg	9.67
Pšenica za april 1911.	za 50 kg	9.92
Rž za oktober 1910	za 50 kg	7.43
Koruzna za maj 1911	za 50 kg	5.62
Oves za oktober 1910.	za 50 kg	7.30

Efektiv.

5—10 vin. ceneje.

Zaljubljeni kapucin.

Vesela povest
iz ljubljanske preteklosti.

Ta zabavna povest, polna krepkega in preširnega humorja in svežih, dostikrat razposajenih dovtipov, je prav kar izšla v posebni knjigi. Prijateljem nepriljubljene komike in veselega smeha bodi posebno priporočena.

Cena knji. 1 R. vez. 1 R. 20 R. s pošto 10 v več.

Narodna knjigarna
v Ljubljani.

Eng. Franchetti
v Ljubljani, Sodnijska ulica 2,
nasproti kavarni „Evropa“
priporoča svojo elegantno in higijsno
urejeno
brivnico
in prodajo raznih dišav in kozmetičnih predmetov.
Svoji h svojini!

Razne prevode
iz nemščine v slovenščino
iz slovenščine v nemščino
iz drugih jezikov v slovenščino
in iz slovenščine v druge jezike
Naslov v upravištva „Slov.
Slova“

Usojam si vljudo opozoriti, da sem prevzel
glavno zastopstvo „Prve češke“ življenske zavarovalnice,
najcenejši zavod na kontinentu.
Nadalje opozarjam, da preskrbujem kulantno
vsakovrstna posojila in kredite
kakor: trgovske, stavbne, hipotekarne, uradniške in menične kredite.
Leo Franke, Ljubljana, Kongresni trg 6, I. nadstr.

Ustanovljena leta 1902.
Kmetska posojilnica ljubljanske okolice
registrirana zadruga z omejenim jamstvom
v lastnem združnem domu v Ljubljani na Dunajski cesti št. 18
je imela koncem leta 1909 denarnega prometa K 83.116.121-11
upravnega premoženja K 28.775.510-59
obrestuje hranilne vloge po 4 1/2%
brez vsakega odbitka rentnega davka, katerega plačuje posojilnica
sama za vložnike.
Sprejema tudi vloge na tekoči račun v zvezi s čekovnim pro-
metom in jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.
Stanje hranilnih vlog nad K 20.000.000
Posojuje na zemljišča po 5 1/2% z 1 1/2% na amortizacijo ali po 6%
5 1/2% brez amortizacije; na menice po 6%.
Posojilnica sprejema tudi vsak drugi načrt glede amortizovanja dolga.
URADNE URE: vsak dan od 8.—12. in od 3.—4. izven nedelj
in praznikov.
Telefon št. 185. Poštno hranilnico račun št. 828.405.

„Trgovsko-obrtna banka v Ljubljani“
registrirana zadruga z omejenim jamstvom
Uradni prostori: Šelenburgova ulica št. 7, nasproti glavne pošte.
Sprejema vloge na knjižice ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga
po 4 1/2%; rentni davek plačuje zadruga sama. — Sprejema vloge na tekoči
račun; na zahtevo dobi stranka čekovno knjižico. — Daje posojila na
najrazličnejše načine. — **Ravnatelj menjalnica:** zamenja tuj denar,
prodaja vsakovrstne vrednostne papirje, srečke itd. Nakazila v Ameriko.
— **Ekspeditra trgovske menice.** — Preskrbuje vnovčenje menic, nakaznic,
dokumentov itd. na vsa tu- in inozemska tržišča. — Izdaja nakaznice.
Vsa pojasnila se dobe bodisi ustmeno ali pisмено v združni
pisarni.
Uradne ure vsak dan dopoldne od 9. do 12., popoldne od 3. do 5.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI.
Delniška glavica: **K 5.000.000.—** Stritarjeva ulica št. 2. Rezervni zaklad: **K 450.000.—**
Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po
4 1/2% čisto. — Kupuje in prodaja vrednostne papirje vseh vrst po dnevnih kurzi.
Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu in Sarajevu.

Dolžnost
vsakega Slovenca je,
da sklene zavarovalno
pogodbo bodisi za
življenje, ali pa proti
požaru le pri slovenski
banki „SLAVIJA“.
Podpirajmo torej
domač slovenski za-
vod, da more nalogo,
ki si jo je postavil, iz-
polniti v najširšem ob-
segu.

„SLAVIJA“
vzajemno zavarovalna banka v Pragi
je največji slovenski zavarovalni zavod v Avstriji.
∴ **Ogromni rezervni fond K 48.812.707.— jamči za popolno varnost.** ∴
Banka „SLAVIJA“ ima posebno ugodne in prikladne načine za zavarovanje življenja.
Banka „SLAVIJA“ razpolaga z najcenejšimi ceniki za preskrbljenje za starost, za slučaj
Banka „SLAVIJA“ smrti roditeljev, za otrokom.
Banka „SLAVIJA“ razdeljuje ves čisti dobiček svojim članom.
Banka „SLAVIJA“ je res slovenska zavarovalnica z vseskozi slovensko - narodno upravo.
Banka „SLAVIJA“ gmotno podpira narodna društva, organizacije in prispeva k narodnim
Banka „SLAVIJA“ dobrodelnim namenom.
Banka „SLAVIJA“ stremi za izboljšanjem in osamosvojitvijo narodnega gospodarstva.
Vsa pojasnila daje drage volje
generalni zastop banke „Slavije“ v Ljubljani.

Slovenci!
Oklenimo se z vsemi
močmi gesla: „Svoji
k svojini!“
Osamosvojimo se na
narodno - gospodar-
skem polju!
Ne podcenjujmo se!
Bodimo odločni, mlač-
nost, obzirnost in ne-
doslednost, ki se čim
huje nad nami mašču-
jejo, morajo izginiti.
Osvobodimo se tujega
jarma!

Mestna hranilnica ljubljanska
LJUBLJANA, Prešernova ulica št. 3.
∴ **Največji, najvarnejši slovenski denarni zavod.**
∴ **Največji, najvarnejši slovenski denarni zavod.**
Denarni promet do 31. decembra 1909 nad 518 milijonov kron.
Obstoječih vlog nad 38 milijonov kron.
Rezervni zaklad nad 1 milijon kron.
Za varnost vložnega denarja jamči zraven
rezervnega zaklada še mestna občina
ljubljanska z vsem premoženjem in z vse
svoje močjo. Izguba vložnega denarja je
nemogoča, ker je po pravilih te hranilnice,
potrjenih po c. kr. deželni vladi, izključena
vsaka spekulacija z vloženim denarjem.
Vloge se sprejemajo vsak dan in se obrestujejo
po 4 1/4% brez odbitka; nevzdignjene obresti se
pripisujejo vsakega pol leta h kapitalu. Sprejema
vložne knjižice drugih denarnih zavodov kot gotov
denar.
Posojila na zemljišča po 5%, obresti in proti
amortizaciji po najmanj 1 1/2% na leto. Daje po-
sojila na menice in vrednostne papirje.
Za varčevanje ima vpeljane lične domače
hranilnice, v podpiranje slovenskih trgovcev
in obrtnikov pa kreditno društvo.

